

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

เป็นที่น่าสังเกตว่าภาษาไทยมีคำยืมที่มาจากภาษาต่างประเทศเป็นจำนวนมาก การยืมคำภาษาต่างประเทศมาใช้เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ภาษามีการเปลี่ยนแปลง ดังที่ปราณี กุลละวณิชช์ (2533:380, 398) เสนอไว้ว่า การยืมคำมีหลายวิธี การยืมคำแบบทับศัพท์เป็นวิธีหนึ่งที่มีการนำมาใช้มาก คนไทยยืมคำภาษาต่างประเทศหลายภาษา เช่น ภาษาบาลี สันสกฤต เขมร และจีน ฯลฯ เข้ามาใช้กันจนยอมรับว่าเป็นคำไทยไปแล้ว สำหรับคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยนี้มีคำยืมหลายคำที่เข้ามาในภาษาไทยนานแล้วและคนไทยถือว่าเป็นคำในภาษาไทย แต่ก็มีคำยืมอีกจำนวนมากที่คนไทยส่วนใหญ่ยังถือว่าเป็นคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ ในอนาคตอาจเป็นไปได้ที่คำยืมภาษาอังกฤษจะมีสภาพเหมือนคำยืมหลาย ๆ ภาษาที่กล่าวมา กาญจนา นาคสกุล (Karnchana Nacaskul 1979:151-153) และวัฒนา อุดมวงศ์ (2524:68-98) ได้กล่าวว่า การยืมคำภาษาอังกฤษเข้ามาใช้ในภาษาไทยที่ปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษรให้นำมาศึกษาได้นั้น เริ่มสมัยรัชกาลที่ 3 ในสมัยรัชกาลที่ 4 การนำคำยืมภาษาอังกฤษมาใช้มีเพิ่มขึ้นแต่ก็ยังมีได้เป็นระบบเท่าใดนัก ครั้นถึงสมัยรัชกาลที่ 5 ประเทศไทยมีความสัมพันธ์กับต่างประเทศมากขึ้น มีการนำวิทยาการใหม่ ๆ จากประเทศทางตะวันตกมาใช้ คนไทยนิยมศึกษาภาษาอังกฤษกันมาก คำยืมที่นำมาใช้จึงมีรูปแบบที่เป็นระเบียบแบบแผนมากขึ้น หลังสมัยสงครามโลกครั้งที่สองจนถึงสมัยปัจจุบัน ก็ยังมีการนำคำยืมภาษาอังกฤษเข้ามาใช้เพิ่มขึ้นและใช้กันแพร่หลายมากขึ้นด้วย

คำยืมภาษาอังกฤษมีอิทธิพลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงในภาษาไทย ดังที่ เฮนเดอร์สัน (Henderson 1951:131-132) ได้ให้ข้อสังเกตไว้ว่า คำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยทั่วไปจะมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบให้เหมาะสมไปตามภาษาของผู้ยืม แต่บางกรณีคำยืมนั้นอาจรักษาลักษณะรูปแบบของภาษาเดิมไว้ ปราณี กุลละวณิชช์ (2533:397-399 และ 2535:63) ก็เสนอไว้ว่า การศึกษาเรื่องคำยืมจะศึกษาได้สองลักษณะ

คือ ศึกษาการเปลี่ยนแปลงของคำต่างประเทศที่ซึมเข้ามาว่าถูกตัดแปลงให้เข้ากับระบบของภาษาที่เป็นฝ่ายซิมอย่างไร และศึกษาการเปลี่ยนแปลงของภาษาที่เป็นฝ่ายซิม ซึ่งพบว่ามีผลกระทบต่อระบบเสียงของภาษาโดยอาจทำให้เสียงหรือหน่วยเสียงเพิ่มขึ้นหรือลดลงหรือมีหน้าที่แตกต่างออกไป เรือเอกหญิงอังสนา จามิกรณ์ (2532:46-47) ศึกษาการแปรในการออกเสียงพยัญชนะท้ายของคำซิมภาษาอังกฤษ ที่ลงท้ายด้วยเสียงเสียดแทรก-ปุ่มเหงือก (s) ผลปรากฏว่าข้าราชการกองทัพเรือ ออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำซิมเป็น [s] มากกว่า [t] ที่แต่เดิมคนไทยเคยใช้กันสองเท่าตัว ทำให้หน่วยเสียง /s/ ในภาษาไทยมีหน้าที่เป็นพยัญชนะท้ายเพิ่มขึ้นอีกหน้าที่หนึ่ง และเสนอว่านอกจากเสียงพยัญชนะท้าย [s] แล้ว ควรมีการนำเสียงพยัญชนะท้ายอื่น ๆ เช่น [l] มาศึกษาด้วย ผู้วิจัยได้ศึกษางานของเรือเอกหญิงอังสนาและมีความสนใจเรื่องการออกเสียงคำซิม จึงศึกษาเพิ่มเติมว่ามีผู้พูดถึงเสียงพยัญชนะท้าย [l] ในคำซิมไว้อย่างไรบ้างก็พบว่ามีผู้เสนอแนวคิดไว้ใน 2 ลักษณะคือ ลักษณะแรกเป็นแนวคิดของอาจารย์สอนภาษาไทยซึ่งเน้นความถูกต้องของภาษาแบบดั้งเดิม ผู้ที่เป็นตัวแทนของกลุ่มนี้คือ กาญจนา นาคสกุล (Karnchana Nacaskul 1979:158) ที่เสนอไว้ว่า แม้ระยะหลัง คนไทยจะออกเสียงคำซิมภาษาอังกฤษให้ใกล้เคียงกับเสียงในภาษาเดิมมากขึ้นแต่สำหรับเสียงพยัญชนะท้าย (l) คนไทยยังคงออกเสียงเป็น [n] อยู่ แนวคิดอีกลักษณะหนึ่งเป็นแนวคิดของนักภาษาศาสตร์ที่มุ่งเสนอลักษณะที่เป็นจริงที่ผู้พูดปัจจุบันใช้พูดกันในสถานการณ์จริง ผู้ที่เป็นตัวแทนกลุ่มนี้ได้แก่ วัฒนา อุดมวงศ์ (2524:480, 488-490) และปราณี กุลละวณิช (2533:380 และ 2535:63) ที่ตั้งข้อสังเกตว่า คนไทยมีแนวโน้มที่จะออกเสียงพยัญชนะท้าย (l) ในคำซิมภาษาอังกฤษให้ใกล้เคียงกับเสียงในภาษาอังกฤษมากขึ้น ผู้ที่คุ้นเคยกับภาษาอังกฤษจะออกเสียงเป็น [l] ท้ายคำได้

ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการแปรในการออกเสียงพยัญชนะท้าย (l) ในคำซิมภาษาอังกฤษในภาษาไทย ว่ามีการใช้เสียงพยัญชนะท้าย [l] ในหมู่คนไทยมากหรือน้อยเพียงใด จากงานของเรือเอกหญิงอังสนาพบว่า การออกเสียงตัวแปร (s) มีความสัมพันธ์กับตัวแปรทางสังคม ได้แก่ เพศ อายุ และการไปต่างประเทศ ผู้วิจัยคิดว่าการออกเสียงตัวแปร (l) น่าจะมีความสัมพันธ์กับตัวแปรทางสังคมด้วยจึงได้ทำการวิจัยโครงการนำร่องเรื่องการแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (l) ในคำซิมภาษาอังกฤษในภาษาไทย โดยศึกษาตัวแปรทางสังคม 4 ประการได้แก่ อายุ เพศ ระดับการศึกษา และอาชีพ พบว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างน่าสนใจ ผู้วิจัยจึงนำเรื่องดังกล่าวมาศึกษาอย่างละเอียดในงานวิจัยนี้โดยลดตัวแปรลงเหลือเพียงระดับการศึกษา และเพิ่มวิชาที่เข้ามาศึกษาด้วย

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยเลือกศึกษาการแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (1) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย ตามวจนลีลา 3 แบบ คือ การสัมผัส การอ่านข้อความ และการอ่านรายการคำ สำหรับการศึกษาชิ้นนี้ ผู้วิจัยจะศึกษากลุ่มประชากรที่มีพื้นฐานการศึกษา 2 ระดับ คือ ปริญญาตรี และปวช. จากพนักงานธนาคารซึ่งจัดเป็นตัวแทนประชากรในชั้นกลาง

1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (1) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยที่ใช้โดยพนักงานธนาคาร
2. เพื่อศึกษาอัตราการปรากฏของรูปแปรดังกล่าว
3. เพื่อศึกษาการปรากฏของรูปแปรดังกล่าว ตามวจนลีลาและพื้นฐานการศึกษา

1.3 สมมติฐาน

1. ในบรรดารูปแปรต่าง ๆ ของ (1) รูปแปรที่ปรากฏมากกว่ารูปแปรอื่น ๆ คือ [l]
2. กลุ่มปริญญาตรีจะใช้เสียงพยัญชนะท้าย [l] ในคำยืม มากกว่ากลุ่มปวช.
3. ในวจนลีลาที่เป็นทางการมาก ผู้พูดทั้งในกลุ่มปริญญาตรีและกลุ่มปวช. จะใช้รูปแปร [l] มากกว่าในวจนลีลาที่เป็นทางการน้อย
4. กลุ่มปริญญาตรีจะใช้รูปแปร [l] มากกว่ารูปแปร [n] ในทุกวจนลีลา
5. กลุ่มปวช. จะใช้รูปแปร [l] มากกว่ารูปแปร [n] ในวจนลีลาที่เป็นทางการมาก แต่จะใช้รูปแปร [n] มากกว่ารูปแปร [l] ในวจนลีลาที่เป็นทางการน้อย

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1. ศึกษาในกลุ่มประชากร 2 ระดับการศึกษา โดยสุ่มตัวอย่างในกลุ่มประชากรที่มีพื้นฐานการศึกษาในระดับปริญญาตรี และระดับต่ำกว่าปริญญาตรีคือปวช. จากพนักงานธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่สีลม ที่จบการศึกษาจากสถานศึกษาในประเทศไทย กลุ่มประชากร

ที่นำมาศึกษามีจำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มพื้นฐานการศึกษาปริญญาตรี 20 คน และกลุ่มพื้นฐานการศึกษาปวช. 20 คน โดยแต่ละกลุ่มพื้นฐานการศึกษาประกอบด้วย ผู้หญิง 10 คน และ ผู้ชาย 10 คน เท่า ๆ กัน

2. กลุ่มประชากรที่เป็นผู้บอกภาษาทั้ง 2 กลุ่ม ต้องเป็นผู้ที่มีอายุอยู่ในช่วงเดียวกัน คือ ระหว่าง 25-30 ปี

3. กลุ่มประชากรที่นำมาศึกษาต้องเป็นผู้ที่มีสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย เป็นคนจังหวัดกรุงเทพฯ โดยกำเนิด และมีภูมิลำเนาหรืออาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครเป็นเวลา 15 ปีขึ้นไป ถ้าแต่งงานแล้ว คู่สมรสก็ต้องเป็นผู้ที่มีสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย จบการศึกษาจากสถานศึกษาในประเทศไทย และอาศัยอยู่ในจังหวัดกรุงเทพฯ เป็นเวลา 10 ปีขึ้นไป

4. กลุ่มประชากรที่ศึกษา จะต้องเป็นผู้ที่ทำงานติดต่อกับคนไทยเท่านั้น และเป็นผู้ที่ไม่เคยเดินทางไปศึกษาอบรมหรือไปทำงานในต่างประเทศ

5. ศึกษาเฉพาะการแปรในการออกเสียงพยัญชนะท้ายข้างลิ้น-ปุ่มเหงือก (l) ของคำยืมภาษาอังกฤษในวจนลีลา 3 แบบ คือ การสัมผัส การอ่านข้อความ และการอ่านรายการคำ เท่านั้น

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ให้ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการออกเสียงคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย
2. เป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจศึกษาระบบเสียงภาษาไทย
3. ให้ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการแปรของเสียงในภาษาไทย

1.6 การกำหนดตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาการแปรของเสียงในภาษาศาสตร์สังคม ลาบอฟ (Labov 1972a อ้างถึงในแสงจันทร์ ตรีภูม 2529) เสนอว่า ควรเรียกเสียงที่มีการแปรว่า "ตัวแปร" (variable) มากกว่าที่จะเรียกว่า "หน่วยเสียง" (phoneme) อันที่จริงแล้ว "ตัวแปร" กับ "หน่วยเสียง" คือสิ่งเดียวกัน แต่ถูกกำหนดขึ้นโดยลักษณะที่ต่างกัน "หน่วยเสียง" เป็นหน่วยที่ประกอบด้วยเสียงย่อย (allophone) ซึ่งปรากฏในสัทปริบทที่ต่างกัน "ตัวแปร" เป็นหน่วยที่ประกอบด้วยรูปแปร

(variant) ซึ่งมีข้อกำหนดของการแปร คือ มีปัจจัยทางสังคมมาเป็นตัวกำหนด ตัวอย่างเช่น ในงานวิจัยของลาบอฟ (Labov 1972c :11) ศึกษาการแปรของหน่วยเสียงสระประสม /ay/ และ /aw/ ภาษาอังกฤษ ในชุมชนมาร์ธาวันเฮอร์ด ซึ่งในทางสัทวิทยา ถือว่าเป็นการแปรอย่างอิสระ แต่ในทางภาษาศาสตร์สังคม ลาบอฟเสนอให้ใช้ว่าตัวแปร (ay) และ (aw) แทนหน่วยเสียง /ay/ และ /aw/ เนื่องจากถือว่าเป็นการแปรที่มีปัจจัยทางสังคมมาเป็นตัวกำหนด เครื่องหมาย () แสดงว่า การแปรของเสียงนี้เป็นจุดสำคัญในการศึกษา

ในการวิเคราะห์การแปรของภาษา นักภาษาศาสตร์สังคมจะพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปร 2 ประเภท ได้แก่ ตัวแปรภาษา (linguistic variable) และตัวแปรทางสังคม (social variable) อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2533:18-19) อธิบายไว้ว่า ตัวแปรภาษามายังถึง รูปภาษาที่ถูกจัดให้เป็นตัวแปรในการวิเคราะห์ ในภาษาศาสตร์สังคม ตัวแปรภาษามักเป็นตัวแปรตาม (dependent variable) ซึ่งแปรตามปัจจัยต่าง ๆ ทางสังคม ส่วนตัวแปรทางสังคม หมายถึง ปัจจัยต่าง ๆ ทางสังคม ได้แก่ คุณสมบัติทางสังคมของผู้พูด เช่น อายุ เพศ ชาติพันธุ์ การศึกษา ฯลฯ และบริบทของการใช้ภาษา เช่น กาลเทศะ เรื่องที่พูด เป็นต้น ปัจจัยเหล่านี้ถือเป็นตัวแปรอิสระ (independent variable) ซึ่งเป็นตัวแปรที่กำหนดสิ่งอื่นให้มีการแปร แต่ตัวเองไม่ถูกกำหนดโดยสิ่งใดในการวิเคราะห์

งานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรภาษาและตัวแปรทางสังคมที่ใช้ศึกษาการแปรในการออกเสียงพยัญชนะท้ายของคำсімจากภาษาอังกฤษที่ลงท้ายด้วยเสียงข้างลิ้น-ปุ่มเหงือก (l) ดังนี้

1.6.1 ตัวแปรภาษา

ตัวแปรภาษาที่ใช้ศึกษาในงานวิจัยนี้คือ (l) ในตำแหน่งพยัญชนะท้าย เหตุที่เลือกเฉพาะในตำแหน่งดังกล่าว เนื่องจากงานวิจัยมุ่งที่จะดูการแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (l) ในคำсімภาษาอังกฤษในภาษาไทย ซึ่งแต่เดิมไม่ปรากฏว่ามีการออกเสียงเป็น [l] ในตำแหน่งท้ายคำ และจากโครงการนำร่องที่ผู้วิจัยได้ศึกษาแล้ว (ดูรายละเอียดในข้อ 2.2) พบว่ารูปแปรที่ปรากฏ ได้แก่ [l], [n], [ŋ], [w] และ [ʔ]

1.6.2 ตัวแปรทางสังคม

ตัวแปรทางสังคมที่ใช้ในงานวิจัยนี้ประกอบด้วยตัวแปรวัยจนลีลาและตัวแปรพื้นฐานการศึกษาซึ่งผู้วิจัยได้แนวคิดมาจากงานของโจส (Joos 1961) ลาบอฟ (Labov 1972 b) บีบี (Beebe 1974) ทรัคกิลล์ (Trudgill 1972 และ 1974 อ้างใน Hudson 1980) โรเมน (Romaine 1978) แสงจันทร์ (2529) อรุณี (2533) พรพิมล (Pornpimol

Senawong 1991) ฯลฯ รวมทั้งจากการสังเกตและการเก็บข้อมูลเบื้องต้นในการทำวิจัยโครงการนำร่อง ตัวแปรทางสังคมที่เลือกใช้มีรายละเอียดดังนี้คือ

1.6.2.1 ตัวแปรวจนลีลา แบ่งออกเป็น 3 วจนลีลา ได้แก่

1.6.2.1.1 การสัมภาษณ์ แทนวจนลีลาแบบไม่ค่อสเป็นทางการ ผู้บอกภาษาจะให้ข้อมูลประวัติส่วนตัว มีการสนทนาซักถามเกี่ยวกับเรื่องทั่ว ๆ ไปที่ผู้บอกภาษาสนใจ เช่น งานอดิเรก สถานที่ท่องเที่ยว ฯลฯ จากนั้นจะถามคำถามให้ผู้บอกภาษาตอบคำสั้นออกมา

1.6.2.1.2 การอ่านข้อความ แทนวจนลีลาแบบเป็นทางการค่อนข้างมาก หลังจากการสัมภาษณ์ ผู้บอกภาษาจะอ่านข้อความที่เตรียมไว้ให้ สถานการณ์การใช้ภาษาแบบนี้จะมีความเป็นทางการมากกว่าการสัมภาษณ์

1.6.2.1.3 การอ่านรายการค่า แทนวจนลีลาแบบเป็นทางการมาก หลังจากการอ่านข้อความ ผู้บอกภาษาจะอ่านรายการค่าที่เตรียมไว้ให้ สถานการณ์การใช้ภาษาแบบนี้จะมีความเป็นทางการมากขึ้นกว่าการอ่านข้อความ

1.6.2.2 ตัวแปรพื้นฐานการศึกษา แบ่งออกเป็น 2 ระดับการศึกษา ได้แก่ ระดับปริญญาตรีและระดับปวช.

เหตุผลที่เลือกศึกษาระดับปริญญาตรีเปรียบเทียบกับระดับปวช.

ทั้ง ๆ ที่เป็นระดับการศึกษาที่ไม่ห่างกันมากนัก แทนที่จะเปรียบเทียบระดับปริญญาตรีกับระดับประถมศึกษาหรือระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เนื่องจากในการทำวิจัยโครงการนำร่อง ผู้วิจัยพบว่าผู้ที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีได้เป็นนักเรียนแต่เป็นผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นอาชีพที่ไม่ค่อสมมีศักดิ์ศรี เช่น พนักงานทำความสะอาด นักการภารโรง คนขายของข้างถนน ฯลฯ มีปัญหาในการอ่านออกเสียงคำสั้นจากภาษาอังกฤษ คืออ่านคำสั้นบางคำไม่ออก และให้ผู้วิจัยอ่านให้ฟังแล้วจึงออกเสียงตาม ทำให้ได้ข้อมูลที่ไม่เป็นไปตามที่ผู้ให้ข้อมูลพูดจริง ส่วนเหตุผลที่ไม่เลือกผู้ที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนั้น เป็นเพราะส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นไป อีกเหตุผลหนึ่งก็คือในหน่วยงานมักจะรับคนเข้าทำงานใน 2 ระดับ คือ ระดับปริญญาตรีกับระดับปวช. มากกว่าที่จะรับระดับปริญญาตรีกับระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย การเลือกศึกษาระดับปริญญาตรีเปรียบเทียบกับระดับปวช. จึงทำให้การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างประชากรดำเนินไปได้สะดวกขึ้น ข้อดีอีกประการหนึ่งก็คือผู้วิจัยสามารถเลือกคนที่มาสุ่มใกล้เคียงกันจากประชากรในสองกลุ่มนี้ ถ้าหากเลือกนิสิตนักศึกษาเปรียบเทียบกับ

กับนักเรียนแล้วจะมีเรื่องอายุที่ต่างกันเข้ามาเกี่ยวข้องทำให้ผลการวิจัยนี้ไม่ดีเท่าที่ควร

อนึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่าการแบ่งกลุ่มตามพื้นฐานการศึกษาใน 2 สายที่กล่าวมา คือ สายปวช. กับ สายมัธยมศึกษาตอนปลายต่อปริญญาตรีนั้น มีความสัมพันธ์กับลักษณะการแบ่งชั้นของสังคมไทยตามฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมอยู่มาก กล่าวคือ ผู้ที่มาจากครอบครัวฐานะปานกลางค่อนข้างต่ำหรือต่ำมักจะเรียนต่อในสายวิชาชีพ คือ ปวช. เพื่อสอบวุฒิ ปวช. และออกไปทำงานได้ทันที ขณะที่ผู้ที่มาจากครอบครัวฐานะปานกลางค่อนข้างสูงและสูงมักเรียนในระดับมัธยมปลายและไปต่อมหาวิทยาลัย เพื่อให้ได้วุฒิปริญญาตรีก่อนออกไปทำงาน ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า ตัวแปรพื้นฐานการศึกษาในงานวิจัยนี้สะท้อนให้เห็นถึงการแบ่งชั้นของสังคมไทยในปัจจุบันได้ด้วย

1.7 คำจำกัดความและสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัย

1.7.1 คำจำกัดความ

1.7.1.1 คำยืม หมายถึง คำที่ชนกลุ่มหนึ่งยืมจากอีกกลุ่มหนึ่งมาใช้โดยในการยืมอาจยืมจากภาษาเดียวกันหรือต่างภาษากันก็ได้ ปรากฏ กุลละวณิชย์ (2533:398) แบ่งการยืมภาษาต่างประเทศออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ การบัญญัติศัพท์ชั้นใหม่ เช่น "น้ำแข็ง" "ตู้เย็น" ฯลฯ การแปลคำต่างประเทศ เช่น "จุดยืน" "มือขวา" ฯลฯ และการใช้ทับศัพท์ต่างประเทศ เช่น "แคปซูล" "ไฮเตล" ฯลฯ

1.7.1.2 วจนลีลา หมายถึง รูปแบบการใช้ภาษาแบบใดแบบหนึ่งที่ต่างจากรูปแบบอื่นโดยปริบทหรือสถานการณ์การใช้ภาษา (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ 2533:142)

1.7.1.3 พื้นฐานการศึกษา หมายถึง ภูมิหลังทางการศึกษาที่แตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล เช่น ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการศึกษา เป็นต้น

1.7.1.4 รูปแปรที่มีศักดิ์ศรี หมายถึง รูปแปรที่คนส่วนใหญ่ในสังคมยอมรับว่าดี เป็นรูปแบบที่เป็นที่ยอมรับในการออกเสียงหรือเป็นที่ชื่นชอบในกลุ่มผู้พูด เช่น ล ในพยัญชนะควบกล้ำ การออกเสียงเป็น [l] จัดเป็นเสียงที่มีศักดิ์ศรี ในกรณีของเสียงพยัญชนะควบกล้ำกับ (ล) ในตำแหน่งต้นพยางค์ในภาษาไทย

1.7.2 สัญลักษณ์

() หมายถึง ตัวแปร

- / / หมายถึง หน่วยเสียง
- [] หมายถึง เสียงหรือรูปแปร
- [¹] หมายถึง เสียงวรรณยุกต์สามัญ
- [²] หมายถึง เสียงวรรณยุกต์เอก
- [³] หมายถึง เสียงวรรณยุกต์โท
- [⁴] หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ตรี
- [⁵] หมายถึง เสียงวรรณยุกต์จัตวา

1.8 ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

1.8.1 ลักษณะทางสัทศาสตร์ของเสียงที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

เสียงที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยที่สำคัญ คือ เสียงข้างลิ้น-ปุ่มเหงือก ในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ลักษณะของเสียงมีดังนี้

1.8.1.1 สัทลักษณะของหน่วยเสียงข้างลิ้น-ปุ่มเหงือก /l/

ลักษณะของพยัญชนะเสียงข้างลิ้น-ปุ่มเหงือก โจนส์ (Jones 1962:173-176) มาล์มเบิร์ก (Malmborg 1963:44-45) อะเบอร์ครอมบี (Abercrombie 1967:50) และเลเดอโฟเกด (Ladefoged 1975:54-55) อธิบายว่าพยัญชนะเสียงข้างลิ้น-ปุ่มเหงือก มีการออกเสียงโดยขยกลิ้นไปแตะฐานปุ่มเหงือกหรือฐานฟัน-ปุ่มเหงือก ลักษณะนี้ทำให้ส่วนกลางของช่องปากถูกปิดกั้น ลมจะผ่านออกทางด้านข้าง ซึ่งอาจเป็นข้างเดียวหรือทั้งสองข้างก็ได้ โดยทั่วไปเสียงจะสันเกิดเป็นเสียงโฆษะ หรือเสียงก้อง เรียกว่าเสียงพยัญชนะข้างลิ้น ปุ่มเหงือก โฆษะ ซึ่งเสียงพยัญชนะข้างลิ้น-ปุ่มเหงือก [l] นี้ จัดว่าเป็นเสียงเปิด (approximant) คิวส (Ladefoged 1975:54-55, 150-151) ซีระพันธ์ ล.ทองคำ 2529:39-40 และ คุชฎีพร ชำนิโรตศาสนต์ 2533:219) เสียงข้างลิ้นในภาษาอังกฤษจะมี 2 ลักษณะใหญ่ ๆ คือ เสียง "clear l" [l] และ เสียง "dark l" [ɫ] ซึ่งเป็นสมาชิกของหน่วยเสียงเดียวกันคือ /l/ [ɫ] จะมีการขยกลิ้นส่วนหลังขึ้นไปหาเพดานอ่อน ส่วน [l] จะไม่มีลักษณะดังกล่าว นอกจากนี้ [ɫ] ยังปรากฏหน้าพยัญชนะและท้ายพยางค์ด้วย ในขณะที่เสียงข้างลิ้น-ปุ่มเหงือกในภาษาไทยที่สำคัญมีเพียงเสียงเดี่ยว ได้แก่ [l] หน่วยเสียงข้างลิ้น-ปุ่มเหงือก /l/ ในภาษาอังกฤษและภาษาไทย จึงมีลักษณะการปรากฏคล้ายกัน หน่วยเสียงนี้

ในระบบเสียงภาษาอังกฤษปรากฏได้ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ ส่วนในภาษาไทย กาญจนา นาคสกุล (2520:91-92) เสนอว่า หน่วยเสียง /l/ ในภาษาไทยปรากฏเฉพาะใน ตำแหน่งต้นพยางค์เท่านั้น

1.8.2 การศึกษาเกี่ยวกับคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย

การศึกษาเกี่ยวกับคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ ได้แก่

1.8.2.1 เฮนเดอร์สัน (Eugénie J.A. Henderson 1951) เสนอไว้ ในส่วนหนึ่งของบทความเรื่อง "The Phonology of Loanwords in some South-East Asian Languages" ว่าเรื่องของคำยืม จะเกี่ยวข้องกับการศึกษาภาษาศาสตร์เชิงประวัติและ ภาษาศาสตร์เปรียบเทียบ คำที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศอาจนำเข้ามาในภาษาได้ 2 ลักษณะ คือ ลักษณะแรก มีการเปลี่ยนการออกเสียงให้เหมาะสมกับภาษาของผู้ที่เป็นเจ้าของ ในกรณีนี้ถ้า พิจารณาจากการออกเสียงคำยืมจะไม่แตกต่างจากคำพื้นเมือง ลักษณะที่สอง มีการรักษาลักษณะ บางอย่างของภาษาต่างประเทศเอาไว้ ซึ่งเฮนเดอร์สันอธิบายว่าสามารถแบ่งได้เป็น 2 กรณี คือ กรณีแรก เป็นการรับการออกเสียงคำยืมเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของระบบเสียงในภาษา ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงระบบเสียงที่เป็นระบบหลักใหม่ ส่วนกรณีที่สอง การออกเสียงคำยืมยังคงใช้ เสียงในภาษาต่างประเทศ ซึ่งแตกต่างจากระบบเสียงในภาษาของผู้ยืม ทำให้ไม่สามารถรับเข้า เป็นระบบหลักได้ ต้องจัดให้เป็นระบบย่อย

เฮนเดอร์สันกล่าวถึง การออกเสียงพยัญชนะในตำแหน่งท้ายคำ หรือท้ายพยางค์ไว้ว่า ในภาษาไทยมีการออกเสียงพยัญชนะท้าย 7 เสียง โดยแบ่งออกเป็นเสียง นาลิก 3 เสียง ได้แก่ เสียง [-m, -n, -ŋ] และเสียงกัก 4 เสียง ได้แก่ เสียง [-p, -t, -k, -ʔ] คนไทยจะมีการปรับการออกเสียงพยัญชนะท้ายของคำที่มาจากภาษาต่างประเทศให้เข้า กับระบบเสียงภาษาไทย เช่น เสียงพยัญชนะที่ไม่ใช่เสียงนาลิกที่ใช้ฐานกรณ์ริมฝีปากจะออกเสียง เป็นเสียงพยัญชนะท้าย [p] เสียงพยัญชนะที่ไม่ใช่เสียงนาลิกที่ใช้ฐานกรณ์เพดานอ่อนจะออกเสียง เป็นเสียงพยัญชนะท้าย [k] เสียงพยัญชนะที่ไม่ใช่เสียงนาลิกที่ใช้ฐานกรณ์ บริเวณที่อยู่ด้านหน้า เพดานอ่อน เช่น ฟัน ปุ่มเหงือก หรือเพดานแข็ง ฯลฯ จะออกเสียงเป็นเสียงพยัญชนะท้าย [t] ส่วนเสียงประเภท liquids เช่น เสียงพยัญชนะท้าย [r] และ [l] จะออกเสียงเป็นเสียง พยัญชนะท้าย [n] ในกรณีนี้เฮนเดอร์สันกล่าวถึงการยืมที่หมายถึงปรากฏการณ์ที่เกิดจากการยืม คำในภาษาสันสกฤต

คำยืมที่มาจากภาษาอังกฤษที่มีเสียงพยัญชนะท้ายเป็นเสียงแบบ
ภาษาต่างประเทศ จะมีการปรับการออกเสียงให้เข้ากับรูปแบบของระบบเสียงภาษาไทย เช่น

คำว่า โฮเต็ล (hotel) จะออกเสียงเป็น [ho:¹ten¹]

คำว่า ออฟฟิศ (office) จะออกเสียงเป็น [ɔp²fit⁴]*

อย่างไรก็ตาม มีการออกเสียงคำยืมหลายคำที่ยังคงรักษาเสียง
พยัญชนะท้ายที่เป็นเสียงแบบภาษาต่างประเทศเอาไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในหมู่ผู้พูดที่มีความรู้
ภาษาอังกฤษ เช่น

คำว่า กอล์ฟ (golf) จะออกเสียงเป็น [kɔf⁴] หรือ [kɔf⁴]

ในกรณีที่เป็นคำหลายพยางค์ อาจจะรักษาเสียงพยัญชนะท้ายใน
พยางค์แรกที่เป็นแบบภาษาต่างประเทศเอาไว้ เช่น

คำว่า ออฟฟิศ (office) จะออกเสียงเป็น [ɔf²fit⁴]**

นอกจากนี้เฮนเดอร์สันยังกล่าวไว้ว่า มีเสียงพยัญชนะท้ายที่เป็น
เสียงภาษาต่างประเทศบางเสียง ซึ่งจะไม่มาปรากฏอยู่ในระบบเสียงภาษาไทยเลย ได้แก่เสียง
พยัญชนะท้ายกัก ก้อง [b], [d], [g]

เสียงพยัญชนะท้าย [l] ก็พบได้ยาก แต่ในบางครั้งก็ยังมีปรากฏ
บ้างเช่น

คำว่า เซลล์*** (electric) cell จะออกเสียงเป็น [se:l¹]

เสียงพยัญชนะท้าย [l] และ [s] อาจปรากฏได้ ในกรณีที่
เป็นเสียงพยัญชนะท้ายในการออกเสียงเชื่อมพยางค์ที่มีหลายพยางค์ที่มาจากภาษาสันสกฤต เช่น

คำว่า ผลไม้ (fruit) จะออกเสียงเป็น [phol⁵lɔ¹ma:j⁴]

คำว่า รัชฎากร (national revenue) จะออกเสียงเป็น [ras⁴sə¹da:¹kwə:n¹]

ซึ่งลักษณะที่เสียง [l] และ [s] ปรากฏเช่นนี้ อาจเป็นแนว

* ตัวเลขแทนวรรณยุกต์ ซึ่งปรากฏในงานของเฮนเดอร์สัน (Henderson 1951:
137)

** เรื่องเดียวกัน, หน้า 137.

*** การสะกดคำยืมคำนี้ มาจากเรื่องเดียวกัน, หน้า 137.

ทางทำให้เกิดการยอมรับเสียงเหล่านี้และเสียงประเภท oral continuants อื่น ๆ ในลักษณะที่เป็นเสียงพยัญชนะในตำแหน่งท้ายจริง ๆ ของคำยืม

นอกจากนี้ยังสังเกตเห็นได้ว่าลักษณะการออกเสียงพยัญชนะท้าย [l] และ [s] ที่เป็นรูปแบบการออกเสียงเชื่อมพยางค์ของคำที่มีหลายพยางค์นั้นมักพบในคำยืมที่มาจากภาษาสันสกฤต ในขณะที่ลักษณะการออกเสียง [l] และ [s] ที่ปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะในตำแหน่งท้ายจริง ๆ ของคำ ส่วนใหญ่พบในคำยืมที่มาจากภาษายุโรป

1.8.2.2 กาญจนา นาคสกุล (Karnchana Nacaskul 1979) ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับคำยืมภาษาอังกฤษในบทความเรื่อง "A note on English loanwords in Thai" ไว้ว่าในระยะแรกคนไทยจะออกเสียงคำยืมภาษาอังกฤษด้วยระบบเสียงภาษาไทย เสียงสระและพยัญชนะในคำยืมภาษาอังกฤษจะถูกแทนที่ด้วยเสียงสระและพยัญชนะในภาษาไทยที่มีลักษณะทางสัทศาสตร์ใกล้เคียงกัน นอกจากนี้จะมีการใส่เสียงวรรณยุกต์ให้คำยืมเหล่านั้น รวมทั้งมีการเปลี่ยนแปลงการลงเสียงหนักเบาในคำยืมภาษาอังกฤษให้มีลักษณะเหมือนการลงเสียงหนักเบาในภาษาไทย แต่ในระยะหลังคนไทยจะออกเสียงคำยืมภาษาอังกฤษให้ใกล้เคียงกับเสียงในภาษาเดิมมากขึ้น ยกเว้นเพียงเสียงพยัญชนะท้ายในคำยืมจากภาษาอังกฤษ ที่เป็นหน่วยเสียงข้างลิ้น-ปุ่มเหงือก /l/ เท่านั้น ที่คนไทยยังคงออกเสียงเป็นเสียงนาสิก-ปุ่มเหงือก [ŋ] อยู่ เช่น

คำว่า <u>สเกด</u>	จะออกเสียงเป็น	[sa ¹ ke:n ¹]
คำว่า <u>ฟุตบอล</u>	จะออกเสียงเป็น	[fut ⁴ bɔn ¹]
คำว่า <u>โฮเทล*</u>	จะออกเสียงเป็น	[ho: ¹ ten ¹]

ในกรณีของเสียงพยัญชนะท้ายในคำยืมจากภาษาอังกฤษ ที่เป็นหน่วยเสียง /l/ นี้ ยังพบว่าการออกเสียงพยัญชนะท้ายจะหายไป เมื่อปรากฏตามหลังสระเสียงยาว เช่น

คำว่า <u>เมล</u>	จะออกเสียงเป็น	[me: ¹]
------------------	----------------	---------------------

1.8.2.3 วัฒนา อุดมวงศ์ (2524) ในวิทยานิพนธ์เรื่อง "คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย" กล่าวถึงวิวัฒนาการและอิทธิพลของคำยืมภาษาอังกฤษต่อระบบเสียงภาษา

* การสะกดคำยืมนี้ ปรากฏในงานของกาญจนา นาคสกุล (Karnchana Nacaskul 1979:158)

อังกฤษในภาษาไทย" กล่าวถึงวิวัฒนาการและอิทธิพลของคำยืมภาษาอังกฤษต่อระบบเสียงภาษาไทย อธิบายให้เห็นวิวัฒนาการและประวัติความเป็นมาของคำยืมภาษาอังกฤษตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 3 ถึงสมัยรัชกาลที่ 5 ซึ่งคำที่ยืมเข้ามาในช่วงนี้ส่วนใหญ่จะถูกคัดแปลงให้เข้ากับระบบเสียงภาษาไทยเพื่อให้ออกเสียงได้ง่าย กล่าวถึงการศึกษาลักษณะคำและวิธีการถ่ายเสียงของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยสมัยปัจจุบัน เฉพาะในระดับผู้ใช้ภาษา ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษเพียงพอที่จะสามารถแปลงเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง โดยเสนอรายละเอียดในวิธีการถ่ายเสียง พยัญชนะสระ เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาอังกฤษและภาษาไทย ได้แก่ เปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะตามลักษณะเสียงที่มีลักษณะทางสัทศาสตร์เหมือนกัน ลักษณะทางสัทศาสตร์คล้ายกัน และลักษณะทางสัทศาสตร์ต่างกัน เปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะตามตำแหน่งที่ปรากฏ คือ ต้นคำ กลางคำ และท้ายคำ เปรียบเทียบหน่วยเสียงสระเดี่ยวและสระประสม กล่าวถึงการศึกษาการกำหนดเสียงวรรณยุกต์ของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย องค์ประกอบและลักษณะพยางค์ การลงน้ำหนักพยางค์ ศึกษาอิทธิพลของคำยืมภาษาอังกฤษที่มีต่อภาษาไทย ได้แก่ ในแง่ระบบเสียง การประกอบรูปคำหรือพยางค์ของเสียงบางเสียง และวงศัพท์ภาษาไทย เป็นต้น ซึ่งในแง่ระบบเสียงนั้นพบที่มีการเปลี่ยนแปลงระบบเสียงทำให้เกิดการเพิ่มเสียงบางเสียงหรือหน่วยเสียงบางหน่วยเสียงในภาษาไทย อิทธิพลของคำยืมภาษาอังกฤษที่มีต่อพยัญชนะท้ายคำในภาษาไทย มีผลให้ผู้คุ้นเคยกับภาษาอังกฤษหรือผู้ใช้ภาษาอังกฤษอยู่เสมอ ออกเสียงพยัญชนะท้ายคำของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยได้ใกล้เคียงกับเสียงในภาษาอังกฤษมากขึ้น ได้แก่ หน่วยเสียง /-f, -s, -c^h, -l/ ซึ่งแต่เดิมหน่วยเสียงเหล่านี้ไม่มีปรากฏในระบบเสียงภาษาไทย เพราะหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายคำในระบบเสียงภาษาไทยมีเพียง 9 หน่วยเสียง คือ /-p, -t, -k, -ʔ, -m, -n, -ŋ, -w, -j/

1.8.3 การศึกษาเกี่ยวกับการแปรของภาษา

ลาบอฟ (Labov 1972a อ้างถึงในแสงจันทร์ ศรีสกุล 2529) กล่าวถึงการแปรทางภาษาศาสตร์ไว้ว่า เป็นกลไกสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของภาษา กระบวนการเปลี่ยนแปลงของภาษาแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 ระยะเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลง เป็นระยะที่ภาษาเริ่มมีการแปร แต่ยังปรากฏในกลุ่มคนจำนวนน้อย

ขั้นที่ 2 ระยะแพร่กระจาย ภาษาจะมีการแปรไปจากเดิมมากขึ้น ทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างภาษาใหม่กับภาษาเดิม และปรากฏในกลุ่มคนจำนวนมากขึ้น

ขั้นที่ 3 ระยะที่การแปรมาถึงจุด ๆ หนึ่ง ที่คนทั่วไปยอมรับและใช้กันอย่าง

ปกติ

การศึกษาการแปรของภาษาจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแปรของภาษาในชั้นที่ 2 คือระยะแพร่กระจาย ซึ่งลาบอฟเห็นว่าเป็นระยะที่มีความสำคัญมากในการศึกษาวิจัย เพราะสามารถนำผลมาใช้อธิบายการเปลี่ยนแปลงของภาษาได้

ในปัจจุบัน มีการศึกษาเกี่ยวกับการแปรของภาษาตามปัจจัยทางสังคมมากขึ้น เช่น อายุ อาชีพ เพศ ชั้นทางสังคม การศึกษา และวังนลีลา ฯลฯ ปัจจัยทางสังคมเหล่านี้นำมาใช้อธิบายการแปรของภาษาได้อย่างมีเหตุผล เมื่อนำมาพิจารณาประกอบกับผลที่ได้จากการทำวิจัยโครงการนำร่อง ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาการแปรของภาษาในการออกเสียงคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยตามวังนลีลาและพื้นฐานการศึกษา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้แก่

1.8.3.1 การศึกษาเกี่ยวกับการแปรของภาษาในคำยืมภาษาอังกฤษใน

ภาษาไทย

1. เรือเอกหญิงอังสนา จามิกรณ์ (2532) ในวิทยานิพนธ์เรื่อง "การแปรในการออกเสียงพยัญชนะท้ายของคำยืมภาษาอังกฤษที่ลงท้ายด้วยเสียงเสียดแทรก-ปุ่มเหงือก : กรณีศึกษาของข้าราชการกองทัพเรือไทย" ศึกษาการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายเสียดแทรก-ปุ่มเหงือก (s) ในคำยืมภาษาอังกฤษของกลุ่มข้าราชการกองทัพเรือ ที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป โดยพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรในการใช้เสียงกับตัวแปรทางสังคม 3 ประการคือ อายุ เพศ และการไปต่างประเทศ ข้าราชการกองทัพเรือที่นำมาศึกษามีจำนวน 122 คน ตัวแปรทางสังคมแต่ละประการแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้ อายุแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มอายุมาก คือผู้มีอายุระหว่าง 50-60 ปี และกลุ่มอายุน้อย คือผู้มีอายุระหว่าง 25-30 ปี เพศแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ เพศหญิง 47 คน และเพศชาย 75 คน การไปต่างประเทศแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มไปต่างประเทศ คือกลุ่มของผู้ที่เคยไปศึกษาในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษามาตรฐานและต้องไปศึกษาเป็นเวลานานไม่น้อยกว่าหนึ่งเดือน นอกเหนือจากนั้นจัดว่าอยู่ในกลุ่มไม่ไปต่างประเทศ ทั้งนี้ศึกษาเฉพาะในวังนลีลาการอ่านข้อความเท่านั้น

ผลงานวิจัยปรากฏว่า เสียงพยัญชนะท้ายคำที่ข้าราชการกองทัพเรือใช้ในการออกเสียงคำยืมภาษาอังกฤษ ที่ลงท้ายด้วยเสียงเสียดแทรก-ปุ่มเหงือกมากที่สุดคือเสียงพยัญชนะท้าย [s] รองลงมาคือเสียงพยัญชนะท้าย [t] ซึ่งจำนวนความถี่ในการปรากฏของเสียงพยัญชนะท้าย [s] ที่ใช้โดยข้าราชการกองทัพเรือ นั้น มากกว่าการปรากฏของเสียงพยัญชนะท้าย [t] สองเท่าตัว ตัวแปรทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการใช้เสียงพยัญชนะ

ท้าย [s] อย่างเห็นได้ชัดคือการไปต่างประเทศ กลุ่มไปต่างประเทศออกเสียงพยัญชนะท้ายเป็น [s] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงกว่ากลุ่มไม่ไปต่างประเทศ ยกเว้นกลุ่มชาวอายุมากที่ไม่ไปต่างประเทศ ซึ่งออกเสียงพยัญชนะท้ายเป็น [s] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงกว่ากลุ่มชาวอายุมากที่ไปต่างประเทศ

ส่วนในด้านอายุพบว่า กลุ่มอายุมากออกเสียงพยัญชนะท้ายเป็น [s] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงกว่ากลุ่มอายุน้อย ยกเว้นกลุ่มชาวอายุน้อยที่ไปต่างประเทศซึ่งออกเสียงพยัญชนะท้ายเป็น [s] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงกว่ากลุ่มชาวอายุมากที่ไปต่างประเทศ

สำหรับในด้านเพศพบว่า เพศหญิงออกเสียงพยัญชนะท้ายเป็น [s] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงกว่าเพศชาย ยกเว้นกลุ่มชาวอายุมากที่ไม่ไปต่างประเทศ ซึ่งออกเสียงพยัญชนะท้ายเป็น [s] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงกว่ากลุ่มหญิงอายุมากที่ไม่ไปต่างประเทศ

การวิจัยนี้แสดงให้เห็นแนวโน้มว่าเสียงพยัญชนะท้ายเสียดแทรก-ปุ่มเหงือก อโพซะ [s] ซึ่งแต่เดิมปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะต้นในภาษาไทยเท่านั้นมีหน้าที่เพิ่มขึ้นคือปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะท้ายคำในภาษาไทยได้ด้วย นอกจากนี้เรื่อเอกหญิงอังสนาได้เสนอว่าควรรนำเสียงพยัญชนะท้ายอื่น ๆ ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยซึ่งเป็นเสียงที่ไม่ปรากฏในตำแหน่งท้ายคำในระบบเสียงภาษาไทยมาศึกษาด้วย เช่น เสียงพยัญชนะท้าย [l] เป็นต้น

2. พรพิมล เสนะวงศ์ (Pornpimol Senawong 1991)

เสนอไว้ในส่วนหนึ่งของบทความเรื่อง "Aspects of Phonological Transference from English to Thai" ศึกษาการแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (s), (f), (l) และ (c^h) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยของกลุ่มประชากรที่เป็นผู้พูดสองภาษาคือภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พิจารณาตามตัวแปรทางสังคม 4 ประการ ได้แก่ ชั้นทางสังคม (จัดตามอาชีพ) อายุ เพศ และ วจนลีลา โดยในด้านวจนลีลาแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ วจนลีลาแบบเป็นกันเอง วจนลีลาแบบการอ่านข้อความ และวจนลีลาแบบการอ่านรายการค่า

ผลการศึกษาปรากฏว่าการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายแบ่งได้เป็น 5 ลักษณะ ดังนี้

1. ลักษณะที่ยังคงรักษาการออกเสียงแบบภาษาอังกฤษไว้
2. ลักษณะที่ปรับการออกเสียงให้เข้ากับระบบเสียงภาษาไทย

คือ หน่วยเสียง /-s/ ในภาษาอังกฤษ จะออกเสียงเป็น หน่วยเสียง /-t/ ในภาษาไทย
หน่วยเสียง /-f/ ในภาษาอังกฤษ จะออกเสียงเป็น หน่วยเสียง /-p/ ในภาษาไทย
หน่วยเสียง /-l/ ในภาษาอังกฤษ จะออกเสียงเป็น หน่วยเสียง /-n/ ในภาษาไทย

หน่วยเสียง /-c^h/ ในภาษาอังกฤษ จะออกเสียงเป็น หน่วยเสียง /-t/ ในภาษาไทย

3. ลักษณะที่การออกเสียงพยัญชนะท้ายหายไป ซึ่งพบในกรณีของหน่วยเสียง /-s/ และ /-l/ เมื่อเกิดตามหลังเสียงสระประสม

4. ลักษณะที่มีการใช้เสียงอื่นแทนที่ โดยพบว่ามีการใช้ [-c^h] และ [-t] แทน [-s] และมีการใช้ [-w] แทน [-l]

5. ลักษณะที่มีการสลับหรือการปนในการออกเสียง กรณีที่ผู้ใช้ภาษายังคงรักษาการออกเสียงให้ใกล้เคียงกับเสียงในภาษาอังกฤษ แต่ก็มี การปรับให้เข้ากับระบบเสียงภาษาไทยมากขึ้น พบในการแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (s), (f) และ (c^h)

เมื่อพิจารณาการแปรตามตัวแปรทางสังคมปรากฏว่า ในด้านชั้นทางสังคมนั้น ผู้พูดที่อยู่ในระดับชั้นทางสังคมสูงกว่ารักษาการออกเสียงพยัญชนะท้ายที่ใกล้เคียงกับเสียงในภาษาอังกฤษไว้มากกว่า [-s] มีการออกเสียงให้ใกล้เคียงกับเสียงในภาษาอังกฤษเป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด รองลงมาได้แก่ [-f], [-l] และ [-c^h] ตามลำดับ โดยที่ในสามเสียงหลังมีการออกเสียงในลักษณะที่ปรับให้เข้ากับระบบเสียงภาษาไทยมากกว่าการออกเสียงให้ใกล้เคียงกับเสียงในภาษาอังกฤษ

ในด้านอายุพบว่า ผู้ที่มีอายุมากกว่าออกเสียงพยัญชนะท้ายใกล้เคียงกับเสียงในภาษาอังกฤษมากกว่าผู้ที่มีอายุน้อย แต่ไม่ต่างกันเท่าใดนัก โดยขึ้นอยู่กับชั้นทางสังคมด้วย

ส่วนด้านเพศพบว่า เพศหญิงมีแนวโน้มออกเสียงพยัญชนะท้ายใกล้เคียงกับเสียงในภาษาอังกฤษมากกว่าเพศชาย

สำหรับด้านวจนลีลาพบว่ามีวจนลีลาที่มีความเป็นทางการมากกว่ามีการออกเสียงพยัญชนะท้ายในรูปแบบที่เป็นมาตรฐานมากกว่า ซึ่งก็คือรูปแบบที่มีการออกเสียงใกล้เคียงกับเสียงในภาษาอังกฤษ ทั้งนี้สัมพันธ์กับชั้นทางสังคมคือผู้พูดที่อยู่ในระดับชั้นทางสังคมสูงกว่าออกเสียงพยัญชนะท้ายในวจนลีลาที่เป็นทางการมาก โดยที่ใช้รูปแบบที่เป็นมาตรฐานมากกว่าด้วยเช่นกัน

จากการศึกษานี้ ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาการแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยเพิ่มเติม เนื่องจากผู้วิจัยได้สังเกตเห็นจากการทำวิจัยโครงการนำร่องว่า ในปัจจุบันมีการออกเสียงอื่นนอกเหนือไปจากเสียงพยัญชนะท้าย [l], [w] และ [d] ที่ใช้แทนเสียงพยัญชนะท้าย [l] รวมทั้งควรมีการศึกษาการแปรในการ

ออกเสียงคำฮึมในวัจนลีลาแบบการสัมผัสเพิ่มเติมด้วย เพื่อให้การศึกษาเกี่ยวกับการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายในคำฮึมภาษาอังกฤษในภาษาไทยตามวัจนลีลาสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

1.8.3.2 การศึกษาเกี่ยวกับการแปรของภาษาตามวัจนลีลา

1. โจส (Joos 1961 อ้างถึงใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ 2533) กล่าวถึงการใช้ภาษาที่สัมพันธ์กับวัจนลีลาไว้ในหนังสือเรื่อง The Five Clocks เขาวิเคราะห์วัจนลีลาที่แตกต่างกัน 5 ระดับ ซึ่งเปรียบได้กับนาฬิกา 5 เรือน ที่แสดงเวลาแตกต่างกันในที่ ๆ เดียวกัน เหมือนการใช้ภาษาเดียวกันแต่แตกต่างกันตามสถานการณ์ต่างๆ

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2533:148-151) ได้อธิบายลักษณะของแต่ละวัจนลีลาที่โจสได้แบ่งประเภทไว้ ดังนี้

1. วัจนลีลาแบบตายตัว เป็นรูปแบบของภาษาที่ใช้โดยระมัดระวังมากที่สุด ใช้ในโอกาสที่สำคัญมาก ๆ เป็นภาษาที่เป็นสัญลักษณ์ สะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของสังคมที่ใช้ภาษานั้น ๆ ใช้พูดกับบุคคลที่มีชื่อเสียง สูงศักดิ์ และผู้ต้องการให้ความเคารพอย่างสูง เป็นภาษาที่ปกติแล้วไม่ใช้สนทนาในชีวิตประจำวันแต่มักพบในวรรณกรรมชั้นสูงและพิธีการสำคัญ ๆ วัจนลีลาแบบตายตัวมีลักษณะทางภาษาคือ ใช้ถ้อยคำหรูหรา ไพเราะ มีรูปประโยคซับซ้อน ที่สำคัญคือรูปแบบมักตายตัว เคยใช้มาอย่างไรในอดีตก็ใช้เช่นนั้นสืบต่อกันมา

2. วัจนลีลาแบบเป็นทางการ เป็นรูปแบบของภาษาที่ใช้ในสถานการณ์ที่สำคัญ แต่ไม่ถึงกับเป็นเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์หรือสัญลักษณ์ของประเทศ เช่น แบบตายตัว เป็นภาษาที่สุภาพ มีความหรูหราในถ้อยคำและรูปประโยคพอสมควร ลักษณะสำคัญของวัจนลีลาชนิดนี้คือการแยกตัวของผู้พูดออกจากผู้ฟังและความกระชับของข้อความ วัจนลีลาแบบนี้จึงไม่เป็นธรรมชาติ มีการแก้ไขเพื่อให้เหมาะสมหรือเตรียมอย่างดี ในด้านการออกเสียงจะออกเสียงพยัญชนะและสระอย่างชัดเจน ระมัดระวัง ไม่ลดรูป ไม่ใช้คำย่อ สำหรับด้านไวยากรณ์ใช้ประโยคที่ผูกติดกันอย่างกระชับ ไม่มีการพูดซ้ำ ส่วนคำศัพท์จะเลือกอย่างระมัดระวัง ส่วนใหญ่เป็นศัพท์เฉพาะในสาขาวิชา ผู้ที่ไม่ได้อยู่ในแวดวงนั้นจะไม่เข้าใจ เช่น ภาษาที่ใช้เขียนบทความวิชาการ เป็นต้น

3. วัจนลีลาแบบปรึกษาหารือ เป็นรูปแบบของภาษาที่ใช้ในการติดต่อธุรกิจ เช่น การซื้อขายในชีวิตประจำวัน เป็นการใช้ภาษาที่ให้ผู้ฟังเข้ามามีส่วนร่วม มีการโต้ตอบกัน ลักษณะทางภาษาของวัจนลีลาชนิดนี้ ต่างจากวัจนลีลาแบบเป็นทางการคือ การออกเสียงไม่ชัดเจน ไม่สมบูรณ์ และไม่ระมัดระวังเท่าแบบเป็นทางการ มีการใช้คำย่อ ไวยากรณ์

ก็ไม่กระชับเท่า ประโยคก็ไม่ซับซ้อนเท่าแบบเป็นทางการ และคำศัพท์ก็เป็นคำศัพท์ทั่ว ๆ ไป ไม่เฉพาะสาขาวิชา และไม่ต้องคัดเลือกด้วยความระมัดระวังนัก วัจนลีลาแบบปรึกษาหารือใช้ภาษาที่เป็นกลางที่สุด ไม่สูงเกินไปหรือต่ำเกินไป ไม่เป็นทางการและไม่เป็นกันเองจนเกินไป ใช้ในชีวิตประจำวันในการทำงานในการติดต่อบุคคลภายนอก และการประกอบอาชีพของคนในสังคม

4. วัจนลีลาแบบเป็นกันเอง เป็นรูปแบบของภาษาที่ใช้กับเพื่อนสนิท คนที่รู้จักคุ้นเคยกัน หรือคนภายในวงการเดียวกัน ใช้เมื่อผู้พูดอยู่ในสถานการณ์ที่สบาย ๆ ในเวลาว่าง ในงานพบปะสังสรรค์ การใช้ภาษาเช่นนี้ผู้พูดไม่ต้องระวังตัว มีความเป็นธรรมชาติต่างจากวัจนลีลาแบบเป็นทางการและแบบปรึกษาหารือคือ ในด้านการออกเสียงมีการออกเสียงไม่สมบูรณ์ เสียงบางเสียงพูดไม่ชัด มีการพูดเร็วและเร็วขึ้น มีการละคำ ส่วนทางด้านไวยากรณ์ใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เรียบง่าย ไม่เป็นไปตามหลักไวยากรณ์ มีการละคำที่ไม่สำคัญในประโยค ในด้านคำศัพท์มีการใช้คำสแลง ซึ่งคนที่อยู่นอกกลุ่มจะไม่เข้าใจ วัจนลีลาแบบนี้จึงมีความหลากหลาย มีการแปรทางด้านภาษาพอสมควร เป็นลักษณะที่ไม่มีกฎเกณฑ์แน่นอน

5. วัจนลีลาแบบสนิทสนม เป็นรูปแบบของภาษาที่ใช้ในครอบครัวหรือใช้กับบุคคลที่ผู้พูดสนิทด้วยอย่างมาก ไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้าก่อนพูด วัจนลีลาแบบสนิทสนมจะมีความเป็นธรรมชาติมาก ลักษณะทางภาษาคล้ายกับวัจนลีลาแบบเป็นกันเอง แต่ต่างกันตรงที่มีการละคำพูดไว้ในฐานที่เข้าใจมากกว่า ผู้ที่สนิทสนมกันมักมีสิ่งที่เข้าใจร่วมกันและเดาจากบริบทได้ นอกจากนั้นยังใช้วัจนภาษาประกอบมากกว่าวัจนลีลาแบบอื่น ๆ เช่น สำนวนและท่าทางต่าง ๆ การออกเสียงก็ไม่ชัดถ้อยชัดคำ สิ่งหนึ่งที่แยกวัจนลีลาแบบสนิทสนมออกจากแบบเป็นกันเองคือ การใช้ศัพท์เฉพาะกลุ่มที่เรียกว่า jargon หรือ cant เช่น ศัพท์ในกลุ่มโจร กลุ่มนักสู้กลุ่มนักศึกษา ฯลฯ ซึ่งไม่ใช่คำทั่วไปอย่างสแลง แต่เป็นศัพท์ต่างจากศัพท์ที่ใช้กันทั่วไป

จากการวิเคราะห์ของโจสในเรื่องวัจนลีลาทั้ง 5 ระดับที่ได้กล่าวไปแล้วนี้ สิ่งที่เกิดขึ้นได้ว่าเป็นเรื่องวัจนลีลานั้น เจ้าของภาษาจะสามารถเลือกใช้ภาษาให้สอดคล้องกับสถานการณ์และบริบทต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสมตามความต้องการที่จะใช้ภาษาในการสื่อสารกับผู้อื่น

2. ลาบอฟ (Labov 1972b) ในบทความเรื่อง "The Isolation of Contextual Styles" เสนอข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการแปรของภาษาในแง่วัจนลีลาที่ต่างไปจากการพิจารณาในแบบของโจส โดยลาบอฟพิจารณาวัจนลีลาในลักษณะที่เป็นรูปแบบของการใช้ภาษาซึ่งเกี่ยวข้องกับ การออกเสียง เขาศึกษาการแปรของตัวแปร (r), (eh),

(oh), (th) และ (dh) ในเมืองนอร์วิช ในการพูด 4 บริบท คือ บริบท A, B, C และ D (รวม D) พบว่าในบริบทที่ต่างกันผู้พูดคนเดียวกัน มีการออกเสียงต่างกันไป

ลาบอพบแบ่งวัจนลีลาตามบริบทที่ศึกษาออกเป็น 4 ประเภท เรียงตามลำดับตั้งแต่สถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการไปจนถึงสถานการณ์ที่เป็นทางการมากที่สุด ดังนี้

1. วัจนลีลาแบบเป็นกันเอง (casual speech) พบในบริบท A เป็นการพูดในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ (informal situation) การสนทนาระหว่างเพื่อนสนิท หรือคนในครอบครัวเดียวกัน

2. วัจนลีลาแบบระมัดระวัง (careful speech) พบในบริบท B เป็นการพูดในสถานการณ์การสัมภาษณ์ (interview situation) จึงเรียกอีกอย่างหนึ่งได้ว่าเป็นวัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ ซึ่งมีลักษณะเป็นทางการมากกว่าการพูดสนทนากับเพื่อนหรือครอบครัว แต่ไม่เป็นทางการเท่ากับการพูดในที่ชุมชนหรือการสัมภาษณ์งาน

3. วัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ (reading style) พบในบริบท C เป็นการพูดในสถานการณ์ที่เป็นทางการ ซึ่งใช้การพูดแบบระวังตัวเช่นเดียวกับ การสัมภาษณ์ โดยต้องระวังในการอ่าน

4. วัจนลีลาแบบการอ่านรายการคำ (word lists) และการอ่านคำคู่เทียบเสียง (minimal pairs) การอ่านรายการคำ พบในบริบท D เป็นสถานการณ์ที่เป็นทางการมากขึ้น ต้องใช้ความระมัดระวังในการอ่านเพิ่มมากขึ้น ส่วนการอ่านคำคู่เทียบเสียง พบในบริบท D' เป็นสถานการณ์ที่เป็นทางการมากที่สุด มีความระมัดระวังในการอ่านมากที่สุด ซึ่งลักษณะของวัจนลีลาในบริบท D' นี้ ลาบอพบจัดเป็นวัจนลีลาย่อยของวัจนลีลาในบริบท D เนื่องจากพบเพียงการแปรในการออกเสียง (r) เท่านั้น

วัจนลีลาที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาในงานนี้คือ วัจนลีลาประเภทที่ 2 การสัมภาษณ์ วัจนลีลาประเภทที่ 3 การอ่านข้อความ และวัจนลีลาประเภทที่ 4 การอ่านรายการคำ

3. ทรัคกิลล์ (Trudgill 1972 และ 1974 อ้างถึงใน Hudson 1980) กล่าวถึงการแปรของ (ng) ที่เป็นเสียงท้าย -ing ในภาษาอังกฤษ ที่พูดในเมืองนอร์วิชประเทศอังกฤษไว้ในบทความเรื่อง "Sex, covert prestige and linguistic change in the urban British English of Norwich" และ ในหนังสือเรื่อง The Social Differentiation of English in Norwich ทรัคกิลล์วิเคราะห์ความ

สัมพันธ์ระหว่างการแปรของเสียงท้าย (ng) กับตัวแปรทางสังคม 3 ประเภท ได้แก่ ชั้นทางสังคม เพศ และวจนลีลา ประชากรที่ศึกษามีจำนวนทั้งสิ้น 60 คน การแปรของเสียงท้าย (ng) มีรูปแบบที่ปรากฏ 2 รูปแบบ คือ [ŋ] และ [ŋ̃] รูปแบบแรกเป็นรูปแบบที่มีศักดิ์ศรี

ระดับชั้นทางสังคมที่ศึกษาพิจารณาจาก อาชีพ รายได้ การศึกษา อาชีพของบิดา ที่อยู่อาศัย และท้องถิ่นที่อยู่หรือภูมิลำเนา แล้วนำมาแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ ระดับชั้นกลาง ชั้นกลาง ระดับชั้นกลาง ชั้นต่ำ ระดับชั้นแรงงาน ชั้นสูง ระดับชั้นแรงงาน ชั้นกลาง และระดับชั้นแรงงาน ชั้นต่ำ

วจนลีลาที่นำมาศึกษาแบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ วจนลีลาแบบเป็นกันเอง วจนลีลาแบบเป็นทางการ วจนลีลาแบบการอ่านข้อความ และวจนลีลาแบบการอ่านรายการค่า

จากการศึกษาวิจัยผลปรากฏว่า การแปรของเสียงท้าย (ng) แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างการแปรในการออกเสียงกับตัวแปรทางสังคม โดยในด้านระดับชั้นทางสังคม ผลที่ได้นั้นยืนยันตามสมมติฐานที่ว่า การออกเสียงท้าย (ng) เป็น [ŋ] ซึ่งถือว่าเป็นรูปแบบที่มีศักดิ์ศรี พบในกลุ่มผู้พูดที่อยู่ในระดับชั้นทางสังคมสูงมากกว่าผู้พูดที่อยู่ในระดับชั้นทางสังคมต่ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวจนลีลาแบบเป็นกันเอง กลุ่มผู้พูดที่เป็นชนชั้นแรงงานมีการใช้รูปแบบ [ŋ] น้อยมาก ในขณะที่กลุ่มผู้พูดที่เป็นชนชั้นกลางมีการใช้รูปแบบ [ŋ] มาก

ส่วนเพศนั้นปรากฏว่า เพศหญิงใช้รูปแบบ [ŋ] มากกว่าเพศชาย และเพศหญิงที่อยู่ในระดับชั้นทางสังคมสูงกว่าใช้รูปแบบ [ŋ] มากกว่าเพศหญิงที่อยู่ในระดับชั้นทางสังคมต่ำกว่า

สำหรับวจนลีลานั้นปรากฏว่า การใช้รูปแบบ [ŋ] ปรากฏเพิ่มขึ้นตามความเป็นทางการของวจนลีลา คือ วจนลีลาแบบการอ่านรายการค่า ซึ่งจัดว่าเป็นทางการมากที่สุด มีการใช้รูปแบบ [ŋ] ซึ่งเป็นรูปแบบที่มีศักดิ์ศรีมากที่สุด รองลงมาคือ วจนลีลาแบบการอ่านข้อความ และ วจนลีลาแบบเป็นทางการ ตามลำดับ ส่วน วจนลีลาแบบเป็นกันเอง ซึ่งจัดว่าเป็น วจนลีลาที่ไม่เป็นทางการ มีการใช้รูปแบบ [ŋ] น้อยที่สุด ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า การใช้รูปแบบ [ŋ] ปรากฏแตกต่างกันมากที่สุดระหว่าง วจนลีลาแบบเป็นกันเองและแบบการอ่านรายการค่าในกลุ่มผู้พูดทุกระดับชั้นในสังคม

vocalic /r/ in Scottish English : Sound Change in Progress?" ศึกษาการแปรเชิงสังคมของตัวแปร (r) หลังสระในภาษาอังกฤษแบบสก๊อต โดยพิจารณาตามตัวแปรทางสังคม 4 ประการ ได้แก่ ปริบททางเสียง อายุ เพศ และวัจนลีลา กลุ่มประชากรที่ศึกษาคือ เด็กนักเรียนชั้นประถมในเมืองเอดินเบออร์กซึ่งอยู่ในครอบครัวที่บิดาเป็นคนชั้นกรรมกร จำนวน 24 คน ใน 3 กลุ่มอายุคือ 6 ปี 8 ปี และ 10 ปี โดยแต่ละกลุ่มอายุจะมีเด็ก 8 คน แบ่งเป็นเด็กหญิง 4 คน และเด็กชาย 4 คน วัจนลีลาที่ใช้ศึกษาได้แก่การสัมผัสและการอ่านบทความซึ่งในวัจนลีลาหลังจะศึกษาเฉพาะกลุ่มอายุ 10 ปี เท่านั้น

ปริบททางเสียงที่ใช้ศึกษามี 3 ปริบท ดังนี้

1. เมื่อ (r) อยู่ท้ายคำ แล้วตามหลังด้วยการหยุดหรืออยู่ในตำแหน่งท้ายประโยค

2. เมื่อ (r) อยู่ท้ายคำ แล้วตามหลังด้วยคำที่ขึ้นต้นด้วยสระ

3. เมื่อ (r) อยู่ท้ายคำ แล้วตามหลังด้วยคำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ

ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปร (r) มีรูปแบบย่อย 3 รูปแบบ คือ [r], [ɹ] และ [ɔ] (ไม่ปรากฏเสียง) การศึกษาด้านปริบททางเสียงปรากฏว่า เมื่อตามหลังด้วยการหยุดหรืออยู่ในตำแหน่งท้ายประโยค รูปแบบ [ɔ] เกิดมากที่สุด เมื่อตามหลังด้วยคำที่ขึ้นต้นด้วยสระ รูปแบบ [r] เกิดมากที่สุด และเมื่อตามหลังด้วยคำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ รูปแบบ [ɹ] เกิดมากที่สุด

ในด้านอายุพบว่า เด็กทั้ง 3 กลุ่มอายุ ออกเสียง (r) หลังสระต่างกันไปคือ เด็กอายุ 10 ปี ใช้รูปแบบ [r] มากกว่าเด็กกลุ่มอื่น เด็กอายุ 6 ปี ใช้รูปแบบ [ɔ] มากที่สุด ส่วนเด็กอายุ 8 ปี ใช้รูปแบบ [ɔ] น้อยที่สุด แต่ใช้รูปแบบ [r] และ [ɹ] เท่ากัน

ในด้านเพศพบว่า เด็กหญิงใช้รูปแบบ [ɹ] มากที่สุด รองลงมาคือรูปแบบ [r] และใช้รูปแบบ [ɔ] น้อยที่สุด เด็กหญิงใช้รูปแบบ [ɹ] มากกว่าเด็กชายในทุกกลุ่มอายุ ขณะที่เด็กชายใช้รูปแบบ [r] และ [ɔ] มากกว่าเด็กหญิงในทุกกลุ่มอายุ โดยใช้รูปแบบ [r] มากที่สุด รองลงมาคือรูปแบบ [ɔ] และใช้รูปแบบ [ɹ] น้อยที่สุด ยกเว้นเด็กชายอายุ 8 ปี ใช้รูปแบบ [ɹ] มากกว่า [ɔ] ส่วนเด็กชายอายุ 6 ปี และ 10 ปี ใช้รูปแบบ

[๘] มากกว่า [๕]

ในด้านวจนลีลาปรากฏว่า รูปแปรที่ใช้ในวจนลีลาทั้งที่เป็น การสัมผัสและการอ่านบทความจะสัมพันธ์กับตัวแปรเพศ เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้วจะเห็นว่าใน วจนลีลาที่เป็นทางการมากกว่า ได้แก่ การอ่านบทความ มีการใช้รูปแปร [๕] กับ [๘] เพิ่มขึ้น แม้ว่าเด็กหญิงใช้รูปแปร [๕] น้อยลงในวจนลีลาการอ่านบทความ ในขณะที่เด็กชายใช้รูปแปร [๕] มากขึ้น แต่ทั้งเด็กหญิงและเด็กชายใช้รูปแปร [๘] เพิ่มขึ้น พร้อมกันนั้นก็ใช้รูปแปร [๔] น้อยลง

นอกจากนี้ในการศึกษาวิจัย โรเมนได้พิจารณาเกี่ยวกับ เรื่องกระบวนการเปลี่ยนแปลงของเสียง (r) หลังสระด้วยและพบว่ามีการบวนการเปลี่ยนแปลง เสียง (r) หลังสระเกิดขึ้นจริง โดยเขาพิจารณาจากงานวิจัยที่มีผู้ศึกษาไว้ในอดีตเปรียบเทียบกับในขณะนั้น แสดงให้เห็นว่าแต่เดิมเสียงนี้ในสำเนียงภาษาอังกฤษแบบสก๊อตเป็นเสียงรัว [r] หรือเสียงกระทบ [r] แต่ในขณะนั้นมีแนวโน้มที่จะกลายเป็นเสียงเปิด [ɹ] แทน รวมทั้งนิม ที่จะใช้ [๘] คือไม่ออกเสียง (r) หลังสระมากขึ้น ทำให้การออกเสียงไปคล้ายกับภาษาอังกฤษ สำเนียงอังกฤษ

5. แสงจันทร์ ตรีชกุล (แสงจันทร์ 2529) ในวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การแปรของ ร และ ล ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามวจนลีลา : การศึกษาการออกเสียง ของผู้ประกาศข่าวประจำสถานีวิทยุกระจายเสียงภาค เอฟ.เอ็ม. ในกรุงเทพมหานคร" ศึกษา การแปรของ ร และ ล ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามวจนลีลา 4 แบบ ได้แก่ การสัมผัส การ อ่านข่าวออกอากาศทางวิทยุกระจายเสียง การอ่านบทความ และการอ่านคำคู่เทียบเสียง เรียง ลำดับจากวจนลีลาที่เป็นทางการน้อยที่สุดไปยังที่เป็นทางการมากที่สุด แสงจันทร์ศึกษาการแปร ในการออกเสียง ร และ ล ที่ปรากฏในบริบททางเสียง 2 ลักษณะ คือ เมื่ออยู่หน้าสระและอยู่ หลังพยัญชนะในพยัญชนะควบกล้ำ นอกจากนี้ยังศึกษาลักษณะที่ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักเบา และลักษณะการพ่นลมหรือไม่พ่นลมของพยัญชนะที่ ร และ ล ควบกล้ำด้วย โดยเลือกผู้ประกาศ ข่าวประจำสถานีวิทยุกระจายเสียงเป็นกลุ่มตัวอย่างเนื่องจากบุคคลเหล่านี้ได้รับการคัดเลือกจาก คณะกรรมการบริหารงานวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ก.บ.ว.) ว่าออกเสียงภาษาไทย มาตรฐานได้ถูกต้อง ทั้งนี้จำกัดขอบเขตเฉพาะผู้ที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า จำนวน 28 คน

ผลการศึกษาวิจัยปรากฏว่า ร และ ล ยังมีอยู่ในระบบ

เสียงของภาษาไทยและมีการแปรไปตามวัจนลีลา ดังนี้ ในวัจนลีลาที่เป็นทางการมากที่สุด ร และ -ร ปรากฏเป็น [r] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด ในวัจนลีลาที่เป็นทางการน้อยที่สุด ร ปรากฏเป็น [l] และ -ร ปรากฏเป็น [ɽ] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด สำหรับในวัจนลีลาที่เป็นทางการปานกลาง คือ การอ่านข่าวทางวิทยุและการอ่านบทความ ร และ -ร ปรากฏเป็น [r] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด

ส่วน ล และ -ล ปรากฏเป็น [l] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด ในทุกวัจนลีลา สังเกตได้ว่า ล และ -ล มีการแปรตามวัจนลีลาน้อยกว่า ร และ -ร นอกจากนี้ยังพบว่า ล อาจปรากฏเป็น [r], [ɽ] และ [j] ได้ ในวัจนลีลาที่เป็นทางการอ่านข่าวทางวิทยุ -ล อาจปรากฏเป็น [r], [ɽ] และ [j] ได้ ในวัจนลีลาที่เป็นทางการสัมภาษณ์ การอ่านข่าวทางวิทยุ และการอ่านบทความ ลักษณะเช่นนี้ เรียกว่า การแก้ไขเกินเหตุ (hypercorrection) ซึ่งจะพบเมื่อผู้พูดระวังตัวมากเกินไป

สำหรับลักษณะที่ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก พบว่ามีผลต่อการแปร คือ ร ปรากฏเป็น [r] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดในการอ่านคำคู่เทียบเสียง ปรากฏเป็น [ɽ] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด ในการอ่านข่าวทางวิทยุและการอ่านบทความ และปรากฏเป็น [l] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดในการสัมภาษณ์ -ร ปรากฏเป็น [r] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดในการอ่านคำคู่เทียบเสียง ปรากฏเป็น [ɽ] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดในการอ่านข่าวทางวิทยุและการอ่านบทความ และปรากฏเป็น [ɽ] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดในการสัมภาษณ์ ล และ -ล ปรากฏเป็น [l] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดในพยางค์ที่ลงเสียงหนักทุกวัจนลีลา

ลักษณะการพ่นลมหรือไม่พ่นลมของพยัญชนะที่ ร และ ล ความกล้า มีผลต่อการแปรของ -ร คือ ในการอ่านคำคู่เทียบเสียง [r] ปรากฏเป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดทั้งในการพ่นลมและไม่พ่นลม ในการอ่านข่าวทางวิทยุและการอ่านบทความ [ɽ] ปรากฏเป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด สำหรับในการสัมภาษณ์ [ɽ] ปรากฏเป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด ส่วนการแปรของ -ล ทั้งที่อยู่หลังพยัญชนะพ่นลมและไม่พ่นลม ปรากฏเป็น [l] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดทุกวัจนลีลา นอกจากนี้ยังพบว่าการแปรของ -ร และ -ล ที่อยู่หลังพยัญชนะที่ไม่พ่นลมปรากฏเป็น [ɽ] ในเปอร์เซ็นต์สูงกว่าเมื่ออยู่หลังพยัญชนะที่พ่นลม

6. อรุณี อรุณเรือง (อรุณี 2533) ในวิทยานิพนธ์เรื่อง "การแปรของวรรณยุกต์โทในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามระดับอายุผู้พูด" ศึกษาการแปรของวรรณยุกต์โทในภาษาไทยกรุงเทพฯ โดยพิจารณาตามตัวแปรทางสังคม 2 ประการ ได้แก่ อายุและวัจนลีลา

ด้านอายุแบ่งเป็น 3 กลุ่มอายุ คือ กลุ่มอายุ 55-60 ปี กลุ่มอายุ 35-40 ปี และกลุ่มอายุ 15-20 ปี โดยศึกษาแต่เฉพาะเพศหญิงเพื่อคุมตัวแปรเพศ กลุ่มอายุ 55-60 ปี และ กลุ่มอายุ 35-40 ปี ศึกษาจากอาจารย์ในคณะอักษรศาสตร์และครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ส่วนกลุ่มอายุ 15-20 ปี ศึกษาจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนศึกษานารี แต่ละกลุ่มมี 10 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 30 คน สำหรับด้านวัจนลีลานั้นศึกษาเพียง 2 วัจนลีลา คือ การสัมภาษณ์และการอ่านบทความ

ผลการศึกษาปรากฏว่า วรรณยุกต์โทในภาษาไทยกรุงเทพฯ มี 5 รูปแปร ได้แก่ รูปแปรวรรณยุกต์ กลาง-ตก สูง-ตก กลาง-ขึ้น-กลาง กลาง-ขึ้น-ตก และ กลางระดับ-ตกข้างท้าย

การศึกษาในด้านอายุพบว่า การใช้รูปแปรทั้ง 5 รูปแปรดังกล่าว แตกต่างกันตามอายุของผู้พูดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่กลุ่มอายุ 55-60 ปี และ กลุ่มอายุ 35-40 ปี ใช้รูปแปรวรรณยุกต์ กลาง-ตก เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดเหมือนกัน รองลงมาคือ รูปแปรวรรณยุกต์ สูง-ตก และ กลาง-ขึ้น-กลาง ตามลำดับ สำหรับรูปแปร กลาง-ขึ้น-ตก และ กลางระดับ-ตกข้างท้าย นั้นไม่ปรากฏ ในขณะที่กลุ่มอายุ 15-20 ปี ใช้รูปแปรวรรณยุกต์ กลาง-ขึ้น-กลาง ซึ่งเป็นรูปแปรแบบใหม่เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด รองลงมาคือ รูปแปรวรรณยุกต์ กลาง-ขึ้น-ตก กลางระดับ-ตกข้างท้าย กลาง-ตก และ สูง-ตก ตามลำดับ

สำหรับการศึกษาในด้านวัจนลีลาพบว่า วรรณยุกต์ในภาษาไทยกรุงเทพฯ มีการแปรตามวัจนลีลา คือ ทุกกลุ่มอายุมีการใช้รูปแปรวรรณยุกต์ กลาง-ตก เป็นเปอร์เซ็นต์สูงที่สุดในวัจนลีลาการอ่านบทความซึ่งเป็นวัจนลีลาที่เป็นทางการ และมีการใช้รูปแปรวรรณยุกต์ กลาง-ขึ้น-กลาง เป็นเปอร์เซ็นต์สูงที่สุดในวัจนลีลาการสัมภาษณ์ซึ่งเป็นวัจนลีลาที่ไม่เป็นทางการ แต่กลุ่มผู้ใหญ่ทั้ง 2 กลุ่มมีความถี่ในการใช้รูปแปร กลาง-ตก มากกว่ากลุ่มเด็กรุ่นใหม่ และกลุ่มเด็กรุ่นใหม่มีความถี่ในการใช้รูปแปร กลาง-ขึ้น-กลาง มากกว่ากลุ่มผู้ใหญ่

จากการศึกษางานวิจัยข้างต้นทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาการแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (1) ในคำสัมภาษณ์อังกฤษในภาษาไทย ตามวัจนลีลา

1.8.3.3 การศึกษาเกี่ยวกับการแปรของภาษาตามพื้นฐานการศึกษา

1. บีบี (Beebe 1974) ในวิทยานิพนธ์เรื่อง "Socially Conditioned Variation in Bangkok Thai" ศึกษาการแปรเชิงสังคมของเสียง ร, ล และ ว ในพยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามตัวแปรทางสังคม 3 ประการ ได้แก่

ชั้นทางสังคม (จัดตามอาชีพของผู้พูด) อายุ และการศึกษา รวมทั้งลักษณะการลงเสียงหนักเบา
 ปีการศึกษาเพื่อลักษณะที่เป็นการศึกษาของผู้พูดคุณเท่านั้น โดยให้เหตุผลว่ามีลักษณะเป็นธรรมชาติที่สุด
 ผู้พูดจะใช้ภาษาที่มีการระวางตัวน้อย แต่ในการสัมภาษณ์ประกอบไปด้วย 3 ส่วนที่สำคัญ คือ การ
 พูดคุยสนทนา การอ่านข้อความ และการอ่านรายการค่า

กลุ่มตัวอย่างที่ปีใช้ศึกษามีวิธีการเลือกดังนี้ เริ่มแรกเลือก
 ตัวแทนจำนวน 31 คน จากคนที่อาชีพต่าง ๆ กัน แล้วให้ตัวแทนเหล่านี้ให้คะแนนแก่อาชีพ 23
 อาชีพ โดยให้คะแนนเรียงลำดับจากอาชีพที่มีศักดิ์ศรี และเป็นที่น่าถือในสังคมมากที่สุดจนถึงน้อย
 ที่สุด อาชีพที่เรียงลำดับแล้ว นำมาแบ่งเป็นลำดับชั้นได้ 5 ชั้น* คือ

ชั้นที่ 1 กลุ่มวิชาชีพ (professional) ได้แก่ อาชีพ
 แพทย์ อาจารย์มหาวิทยาลัย นักวิทยาศาสตร์

ชั้นที่ 2 กลุ่มอาชีพการจัดการและธุรกิจ (managerial
 and business professional) ได้แก่ อาชีพผู้จัดการบริษัทใหญ่ ทนายความ ที่ปรึกษา
 กฎหมายในบริษัท วิศวกร

ชั้นที่ 3 กลุ่มกึ่งวิชาชีพ (semi-professional) ได้แก่
 อาชีพนักบัญชี พยาบาล เจ้าหน้าที่ห้องแล็บ เลขานุการ

ชั้นที่ 4 กลุ่มคนทำงานที่อาศัยความชำนาญเฉพาะครึ่ง
 เดียว (semi-skilled workers) ได้แก่ อาชีพหัวหน้าคนงาน พนักงานคิดเงิน คนซ่อม
 โทรศัพท์ ช่างซ่อมทั่วไป พนักงานขายของ พนักงานพิมพ์ดีดหรือเสมียน

ชั้นที่ 5 กลุ่มกรรมกรที่ไม่ต้องใช้ความชำนาญเฉพาะและ
 คนรับใช้ (unskilled laborers and servants) ได้แก่ อาชีพคนเดินหนังสือ คนครัว
 คนขับรถ กรรมกร คนเสิร์ฟตามร้านอาหาร คนรับใช้

ปีบี สุ่มตัวอย่างจากกลุ่มคน 5 ลำดับชั้นนี้ โดยเก็บข้อมูล
 จากผู้ที่ทำงานในสถาบัน 3 แห่ง ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โรงแรมเอราวัณ และบริษัท
 น้ำมัน กลุ่มประชากรที่ใช้ศึกษามีจำนวน 151 คน เป็นผู้ที่เกิดและอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร

* ชั้นอาชีพทั้ง 5 ชั้นในงานของปีบี ผู้วิจัยนำมาจากที่สรุปไว้ในงานของอมรา ประสิทธิ์
 รัฐสินธุ์ (2533:59-60)

มีอายุระหว่าง 18-60 ปี โดยใช้เกณฑ์อายุแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มอายุ 36 ปีขึ้นไป และกลุ่มอายุ 35 ปีลงมา สำหรับเกณฑ์การศึกษาแบ่งเป็น 4 ระดับ ได้แก่ ระดับมหาวิทยาลัย หรืออุดมศึกษา ระดับอาชีวศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับประถมศึกษา

ผลการศึกษาพบว่า ในด้านชั้นทางสังคมนั้น กลุ่มที่มีชั้นทางสังคมสูงออกเสียงควบกล้ำอย่างเต็มเสียงเป็นเปอร์เซ็นต์สูงและออกเสียงควบกล้ำที่เสียงพยัญชนะตัวที่สองหายไปเป็นเปอร์เซ็นต์ต่ำ ขณะที่กลุ่มที่มีชั้นทางสังคมต่ำลงมาออกเสียงควบกล้ำอย่างเต็มเสียงเป็นเปอร์เซ็นต์ต่ำ และออกเสียงควบกล้ำที่เสียงพยัญชนะตัวที่สองหายไปเป็นเปอร์เซ็นต์สูงขึ้น

ในด้านอายุพบว่า กลุ่มที่มีอายุ 36 ปีขึ้นไปมักออกเสียงควบกล้ำอย่างเต็มเสียงเป็นเปอร์เซ็นต์สูง และออกเสียงควบกล้ำที่เสียงพยัญชนะตัวที่สองหายไปเป็นเปอร์เซ็นต์ต่ำ ขณะที่กลุ่มที่มีอายุ 35 ปีลงมาออกเสียงควบกล้ำอย่างเต็มเสียงเป็นเปอร์เซ็นต์ต่ำและออกเสียงควบกล้ำที่เสียงพยัญชนะตัวที่สองหายไปเป็นเปอร์เซ็นต์สูง

ในด้านระดับการศึกษาพบว่า กลุ่มการศึกษาระดับอุดมศึกษาและมัธยมศึกษาออกเสียงควบกล้ำอย่างเต็มเสียงเป็นเปอร์เซ็นต์สูงและออกเสียงควบกล้ำที่เสียงพยัญชนะตัวที่สองหายไปเป็นเปอร์เซ็นต์ต่ำ ขณะที่กลุ่มการศึกษาระดับอาชีวศึกษาและประถมศึกษา มักออกเสียงควบกล้ำอย่างเต็มเสียงเป็นเปอร์เซ็นต์ต่ำและออกเสียงควบกล้ำที่เสียงพยัญชนะตัวที่สองหายไปเป็นเปอร์เซ็นต์สูง

ส่วนการลงเสียงหนักเบา นั้น บั๊บังเกิดพบว่า พยัญชนะในพยางค์ที่ลงเสียงหนักมีการออกเสียงควบกล้ำอย่างเต็มเสียงเป็นเปอร์เซ็นต์สูงกว่าในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก และพยัญชนะในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักมีการออกเสียงควบกล้ำที่เสียงพยัญชนะตัวที่สองหายไปเป็นเปอร์เซ็นต์สูงกว่าในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก

2. บุญเรือง ชื่นสุวิมล (Boonruang Chunsuvmol 1993)

ในวิทยานิพนธ์เรื่อง "Relationship between the social variation of (r) in Thai and (r) in English in the speech of Bangkok Thai speakers" ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ (r) ในภาษาไทย และ (r) ในภาษาอังกฤษ ตามตัวแปรทางสังคมของผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ พิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรในตำแหน่งเดี่ยวน้ำสระและหลังพยัญชนะในพยัญชนะควบกล้ำ โดยศึกษาความสัมพันธ์กับตัวแปรทางสังคม 3 ประการ ได้แก่ เพศ ระดับตำแหน่งงาน และภูมิหลังทางภาษาอังกฤษ เฉพาะวังนลีลาแบบสัมภาษณ์ กรณี

ภาษาไทย ผู้วิจัยเป็นผู้สัมภาษณ์ ส่วนกรณีภาษาอังกฤษ ผู้ช่วยวิจัยซึ่งเป็นชาวตะวันตกที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่เป็นผู้สัมภาษณ์ กลุ่มประชากรที่ศึกษาเป็นพนักงานโรงแรมชั้นหนึ่งในกรุงเทพฯ 3 แห่ง ได้แก่ โรงแรมรีเจนท์ ดุสิตธานี และแกรนด์ไฮแอทเอราวัณ จำนวนทั้งสิ้น 58 คน แบ่งเป็นเพศหญิง 29 คน และเพศชาย 29 คน เท่า ๆ กัน

ระดับตำแหน่งงานแบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือระดับผู้จัดการ (Professional and managerial) ระดับผู้ควบคุมดูแล (Supervisory) ระดับผู้ที่ต้องอาศัยความชำนาญ (Skilled) และระดับผู้ที่อาศัยความชำนาญเฉพาะครั้งเดียว (Semi-skilled)

ภูมิหลังทางภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมาก (Extensive) ระดับที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษปานกลาง (Job-experienced) และระดับที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษน้อย (Beginner)

ผลการศึกษาปรากฏว่า ในภาษาไทย กลุ่มประชากรที่ศึกษาใช้รูปแปร [l] ในตำแหน่งพยัญชนะเดี่ยวหน้าสระ และใช้รูปแปร [d] ในตำแหน่งหลังพยัญชนะในพยัญชนะควบกล้ำ เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด ส่วนในภาษาอังกฤษ กลุ่มประชากรที่ศึกษาใช้รูปแปร [ɹ] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐาน และเป็นรูปแปรที่มีศักดิ์ศรีเป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดในทั้งสองตำแหน่งตามด้วยรูปแปร [l] และ รูปแปร [d] ในตำแหน่งเดี่ยวหน้าสระ และหลังพยัญชนะในพยัญชนะควบกล้ำ ตามลำดับ ส่วนรูปแปร [r] ปรากฏน้อยมากในทั้งสองภาษา

สำหรับความสัมพันธ์กับตัวแปรทางสังคม ปรากฏว่าการออกเสียง (r) ในภาษาไทย และ (r) ในภาษาอังกฤษ มีการแปรตามตัวแปรทางสังคม ดังนี้ในด้านเพศพบว่า เพศหญิงมีแนวโน้มที่จะใช้รูปแปรที่มีศักดิ์ศรีมากกว่าเพศชาย ส่วนระดับตำแหน่งงานพบว่าผู้ที่อยู่ในตำแหน่งงานสูงกว่ามีแนวโน้มที่จะใช้รูปแปรที่มีศักดิ์ศรีมากกว่าผู้ที่อยู่ในตำแหน่งงานต่ำกว่า และสำหรับภูมิหลังทางภาษาอังกฤษพบว่า ผู้ที่มีภูมิหลังทางภาษาอังกฤษมากกว่ามีแนวโน้มที่จะใช้รูปแปรที่มีศักดิ์ศรีมากกว่าผู้ที่มีภูมิหลังทางภาษาอังกฤษน้อยกว่า

ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ (r) ในภาษาไทย และ (r) ในภาษาอังกฤษ ปรากฏว่ารูปแปรแต่ละรูปของ (r) ในทั้งสองภาษามีสหสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ยกเว้นแต่เพียงรูปแปร [l] ในตำแหน่งหลังพยัญชนะในพยัญชนะควบกล้ำที่ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ

ผลที่ได้จากการวิจัยของบีบี (Beebe 1974) และบุญเรือง (Boonruang Chunsuvimol 1993) ทำให้ผู้วิจัยมองเห็นว่าเรื่องพื้นฐานการศึกษามีความสำคัญ โดยเฉพาะในงานวิจัยของบีบี ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่าถ้าเป็นกรณีการแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (1) ในคำศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทย ตามปัจจัยพื้นฐานการศึกษา ผลที่ได้จะคล้ายหรือแตกต่างจากงานวิจัยของบีบี ทั้งนี้ผู้วิจัยเลือกศึกษากลุ่มประชากรที่มีพื้นฐานการศึกษาระดับอุดมศึกษา คือ ปริญญาตรี เปรียบเทียบกับระดับอาชีวศึกษา คือ ปวช. ที่เป็นพนักงานธนาคาร ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มที่เป็นชนชั้นกลาง ๆ คือ ชั้นที่ 3 กลุ่มกึ่งวิชาชีพ และ ชั้นที่ 4 กลุ่มคนทำงานที่อาศัยความชำนาญเฉพาะครั้งเดียว ตามการศึกษาของบีบี

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องข้างต้นทั้งหมด ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาการแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (1) ในคำศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทยให้ละเอียดยิ่งขึ้น เนื่องจากมีผู้สังเกตไว้มากมายและมีผู้ที่ศึกษาไว้บ้างแต่ยังไม่ละเอียดเท่าใดนัก โดยผู้วิจัยจะศึกษาการแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (1) ในคำศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทยตามวิจนลีลาและพื้นฐานการศึกษา เพื่อให้ทราบถึงรูปแบบการแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (1) ในคำศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทย ที่มีใช้กันในปัจจุบันนี้ รวมทั้งรูปแบบการแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (1)